

PAYER IMRE

RAPSZÓDIA TÁJAKRÓL, IDŐKRŐL

Vonatablakon át nézek kifelé.
Rózsaszínnel barnás,
égbe szűrő fák
zölden könnyed bodrokkal,
kalpagkoronával.

A levegő. Igen a levegőben
van az alakító erő,
létre hoz nyugodt folyót,
széles mezőt,
teremt a városokban
járókelő-mozdulatot.
Igen, az édesen metszőben
van a teremtő, a pontos titok.
Nézem a tájat. Alkony. Hallgatom, regél.

- És ama ős krokodil már úszik a partra, kimászik.
Már iramába belendül. Ekkor egy isteni átok
sújt rá. Megmerevül a kinyúló álla, a háta,
farka, taréja, az íve: sötétzöld, dombbeli lanka -

Vonatülésen nézek befelé.
Tízévesen voltam bölcs öreg.
Hatvanon túl kamasz vagyok.
Az ég ráül a házak arcára.
Az ablakok sarka eltűnik.
Szürkésbarna medvesziclák tűnnek elő.
Érkezem, haza. Valamennyi időmbe.

PAYER IMRE

MAGYAR NYELVBEN

Birodalmi mén dübörgő, ezeréves patanyoma
odalentről felsugárzik szét a tájon ridegen,
beleérve, gyűrve széles városokba, hol munkagép

ütemének berregése is magyarul szól, beszél a zaj,
magyarul máshol is, bent mondja magát és engem is,
megannyi magyar szóval így dalolódik át nyelvemen.

Hon - a hangos-bősz vivátok, hon - a suttogó árulások
beivódtak széles égbe, aranyos mezőbe, dombok
mosoly-arca visszhangozza, átsugározza őket.

Hazaérve emberarcú hegyet, zöld-arany mezőt,
terebélyes ég-romot mond, vére falaknak viszályát,
Földlakó vagyok, magyar, nyelvem beszél, mutatja.